

1

Rakeem praatte in zichzelf. “Djeezus fuckin shit, hoor me hier bezig, man! Verman jezelf! Het zal Lisa niet zijn en als ze dat wel is, dan verschuil ik mij achter mijn kap. Ik laat Kay zijn shit doen bij het uitchecken, we fixen de bus terug richting Oak Square en daarmee is de kous af!”

Was ze het nu wel of niet? Rakeem verwonderde zich er zelf over dat - mocht het inderdaad Lisa zijn - ze er verdomd *lekker* uitzag. Van de tweehonderdste seconde dat hij zich kon herinneren droeg ze een korte zwarte rok, een zwarte kousenbroek met een transparency level van 92%, vermenigvuldigd met de huidtint van haar niet onaantrekkelijk onderstel, en zwarte nepleren laarzen tot net onder haar knieën. Of toch niet net. Een vijftal centimeter. Het kon ook wat minder zijn... Dat bewuste middenstuk kon hij niet meer plaatsen. Het ging ook allemaal zo verdomd snel.

Lisa had enkele boeken vast. Binnen zijn verwachtingspatroon vond Rakeem dat mensen geen boeken mochten vasthouden bij de eerste kennismaking. Boeken geven enkel een verkeerd beeld van de persoon en de situatie. Rakeem beet onbewust op een van zijn vingernagels.

Was Lisa alleen? Het viel Rakeem tijdens die tweehonderdste seconde niet op of ze alleen was. Laat staan dat ze aan de praat was met een vriendin. Of als ze al aan het praten was, dan was het misschien wel de bibliothecaresse met dienst. Misschien vond ze niet dadelijk haar derde boek want ze had er al twee andere vast. Wie leent nu überhaupt drie boeken? Wat ga je met drie boeken doen? Je kan er maar één tegelijk lezen. In het beste geval lees je er eentje terwijl je computer relevante shit aan het downloaden is. Of tijdens het uploaden want dat duurt meestal nog veel langer. Het deed er allemaal trouwens niet toe. Of het nu twee, drie of vier boeken waren, het was niet de kern van de zaak. Dat Lisa verdomme met haar boeken deed wat ze wilde. Ze kenden elkaar van het internet dus wat had hij zich te moeien met haar boekenleven? Alsof hij nu al de pretentie mocht hebben om te

bepalen wat ze mocht uitlenen en wat niet? Wat zou ze niet denken? Daar heb je die euro-afrikaan weer die gaat bepalen wat ik mag lezen? Die *McMoslim* denkt een hoofdstuk van mijn leven te kunnen worden zonder dat er een woord geschreven noch gezegd is, of wat?

Wat zou hij later online zeggen? 'Hey Lisa, kan het zijn dat ik je mogelijks heb zien kuieren in de bibliotheek alwaar jij je tegoed deed aan enkele literaire hoogstandjes?' Of 'Yow babe, we hebben elkaar vandaag gecrossed maar het zal voor jou eeuwig een raadsel zijn en voor mij een weetje?' Zou dat meer 'streetwise' zijn en in haar context passen? Of zou hij er even mee wachten? Als hij te snel reageerde zou hij het risico lopen te worden aanzien als een vreselijke loser die het niet aandurfde om naar haar toe te stappen en om de platonische magie te doorprikken. Hij kon altijd de aanwezigheid van zijn huiselijk strontje, beter bekend als Kay, invoeren als excuus. Of neen, vrouwen zijn niet opgezet met excuses. Zeker als je elkaar nog niet eens vanop twee centimeter afstand mocht betasten, kon je je moeilijk gaan excuseren. Wat voor een type van vent diende hij eigenlijk voor te stellen?

Maar stel dat ze hem dadelijk zou herkennen? Of zou Rakeem naar haar toestappen zoals een opperbeste Leonardo DiCaprio in *The Wolf of Wall Street*? Wat dan? Zou ze schrikken? Zou ze haar boeken laten vallen? Zou hij ze dan oprapen? Of zouden we zoals in goedkope Hollywoodfilms samen bukken en tegen elkanders hoofd botsen om nadien deze onwezenlijke klungeligheid als geschiedenis te bewaren voor hun kleinkinderen? Zou Lisa eigenlijk kinderen willen? Daar hadden ze het alleszins online nog nooit over gehad. Nogal wiedere trouwens want wie was hij om het over het nageslacht te hebben terwijl ze elkaar nog nooit hadden ontmoet? Hij zou wel een perverse oude man lijken. Want Lisa wist trouwens uit eigen ervaring dat het internet ontplofte van perverse oude mannen die zich voordoen als adonissen. Meestal woonden ze in een kast van een huis, waar hun vrouw onlangs bleek overleden te zijn aan een of andere kanker die nog bij proefdieren dient ontdekt te worden. Die voze rukkens zijn enkel uit op jonge meisjes die ze dan drogeren en misbruiken in snuffmovies. Mocht iemand van die

kerels achter Lisa gaan, hij zou ze tracken tot in hun achterlijk hol en hun naam, toenaam en familie tot in de derde graad uitsmeren over het wereldwijde web.

Of zou ze zien dat hij geen blanke 'homie' was en botweg haar blik afwenden? Zou ze ontgoocheld zijn? Of zou ze eerst positief reageren om later op de avond online koud af te haken met een bericht in de aard van 'Het is beter dat we geen contact meer met elkaar hebben'. Je weet maar nooit. In dat geval was het sop de kool niet waard, natuurlijk. Rakeem vond dat hij meer verdiende dan dit! Wat dacht die troela wel niet? Dat hij minder respect verdiende omdat zijn voorouders uit het Atlasgebergte kwamen en daar overleefden van geitenteelt aangevuld met ambachtelijke kaasmakerij? Als je de laatste generaties overloopt, waren ze trouwens een heel eindje opgeschoten in hun ontwikkeling. Rakeem zou haar dat wel duidelijk maken, mocht ze daar twijfels over hebben.

'Ik heb het!'

Kay sprong fluks uit het niets tevoorschijn en trok hiermee ongewild Rakeem uit zijn neurodimensionale matrix waarin zijn gedachten een heldenloos gevecht leverden tegen de stormtroepen van de realiteit.

'Okay, let's go!'

Rakeem sprong recht en analyseerde de kortste weg naar de check-out van de bibliotheek. Hoe zat dat hier weer? Moest je de boeken scannen? Of ging dat nog op een ouderwetse manier met het invullen van steekkaarten die nadien door een veel te rondborstige bijna-gepensioneerde dame in een systeem werden opgeslorpt waar enkel en alleen zij de sleutel toe had, en die ze verborg op een plaats waar het laatste teken van leven zich afspeelde de dag dat ze op een personeelsfeest met het Hoofd Burgerzaken het kopijkot indook?

Het ging automatisch. Je diende enkel in te loggen met je gebruikersnaam, de boeken in te scannen en het systeem wist automatisch je literaire leven op te hoesten. Even je creditcard door

de magneetstrook swipen en je had recht op drie weken kennisvergarig met hardcover.

“Scan je boeken en we zijn weg, Kay!”

Kay hoorde de zenuwachtigheid in zijn stem. Rakeem zelf voelde dat zijn handen in de zakken van de Parajumper aan een zweetmarathon begonnen. What the fuck? Dadelijk stond hij naast Lisa en zou hij haar nog een handje moeten geven. Ze zou denken dat hij na zijn toiletbezoek zijn handen moedwillig niet afdroogde. Rakeem droogde zijn handpalmen aan de zijkanten van zijn jeans. Op weg naar de balie trok hij het boek uit de handen van Kay. “Geef maar aan mij, dan gaat dat sneller!”

“Yow chill broer!” stotterde Kay. Hij verwonderde zich aan Rakeems tempoversnelling en de overduidelijk zichtbare onrust die hij uitstraalde.

Er waren in totaal drie check-outbalies in de bib. Rakeem duwde Kay naar de meest rechtse omdat die zich ook het kortst bij de uitgang bevond. De linkse check-out was ook vrij maar het risico was te groot dat iemand hem daar zou kunnen aankijken. Aan de middelste check-out scande een man van middelbare leeftijd het boek *Ripperology* van Robin Odell. Kay stond links van de check-out balie. Rakeem nam opzettelijk rechts in een hoekje plaats zodat hij zichzelf voor de helft van de bibliotheek onzichtbaar maakte.

Kay scande zijn kaart.

‘Oh shit...’ klonk het stilletjes.

‘Hoe shit? Wat shit? Wat nu weer?’ snauwde Rakeem hem toe.

‘Ja, ik zie dat ik het maximumaantal boeken al heb geleend... damn... Mag ik jouw kaart dan even? Jij hebt hier al drie jaar niets meer geleend.’ Kay hield zijn hoofd schuin, glimlachte en keek zijn broer aan met droopy-oogjes.

Rakeem nam zijn portefeuille uit de achterzak van zijn jeans. Hij deed er een tijdje over om zijn kaart terug te vinden. Zijn gedachten begonnen weer aan een eigen leven. Waar zat dat onding nu weer? Djeezus, voor hetzelfde geld werkt die magnetische strook niet meer, ben ik uitgeschreven omwille van God-weet-welke-reden-dan-ook of heeft dat systeem een update gekregen waardoor ik heel de administratie weer van nul af aan kan doorlopen omdat

mijnheer het klein ongedierte hier naast mij te mottig was om zijn uitgeleende boeken terug mee te brengen...

Zijn kaart bleek verscholen achter de klantenkaart van Radioshack, een winkel waar hij zelf al twee jaar de binnenkant van niet meer had gezien. Rakeem verwonderde zich er zelf over dat hij deze kaart nog überhaupt had. De betreffende kaart van de bib had er zich op die tijd mee verzoend dat het tot een onbruikbaar item was geworden. Het kleinood besloot zich daarom vacuüm te vereenzelvigen met de binnenkant van de portefeuille, een plek die door familie van klantenkaarten aanzien werd als de transitzone naar het recyclagepark.

Rakeem wreef met de magneetstrook over zijn jeans in de hoop het risico op onleesbaarheid te minimaliseren. Hij swipete de kaart door het systeem en zag onmiddellijk zijn gegevens verschijnen op het scherm.

“Hahaha, je gebruikt op deze kaart nog je username BabyBats”, kirkte Kay van plezier. “Hoe grappig!”

“Hou toch je mond, flapdrol!” riep Rakeem hem binnensmonds toe terwijl hij zijn tanden op elkaar hield. “Scan je boek in. We zijn weg!”

“Okay, Babybats, in a minute”, zuchtte Kay terwijl hij met zijn ogen een duidelijke rolbeweging maakte om het gedrag van Rakeem af te keuren.

Kay scande de code van het boek, stopte het in zijn rugzak en liep voorop richting uitgang.

“Gaan we nog de stad in of wil je de eerste bus terug richting Oak?” vroeg Kay.

Rakeem keek op zijn iWatch. “We pakken nù de bus terug. Hij arriveert binnen twee minuten en ik heb echt geen zin om met dit weer onnozel te staan doen. We hebben onze ouders ook niks laten weten, begrijp je?”

“Okay”, antwoordde Kay terwijl hij links afsloeg richting bushalte. “Normaal gezien zou je de kans wel pakken en vader of moeder een berichtje sturen dat we nog even gingen chillen in het centrum.

Maar het is goed voor mij. Het weer zit inderdaad ook niet echt mee...”

Terwijl ze Western Ave overstaken zagen ze de bus naderen. De wind stak nog wat harder op en het leek alsof de eerste sneeuw van het jaar nu toch wel snel zou vallen. Rakeem keek naar beneden en voelde de kou zijn voeten dwars doorheen de zolen van zijn Air Max penetreren. Misschien zou het toch maar beter zijn snel op zoek te gaan naar winterschoenen. Hij nam zich voor om, zodra hij thuis was, wat research te gaan doen bij diverse online aanbieders. Welke wist hij nog niet. Zou hij misschien raad kunnen vragen aan Lisa? Dan kon hij misschien terloops uitvlooien of zij het werkelijk was eerder vandaag in de bibliotheek...

De bus hield halt. Ze stapten beiden op en keken waar ze konden plaatsnemen. Ook nu bleek de bus niet overvol. Er bleef nog een tiental plaatsen onbezet. Halverwege de doorgang zagen ze dat hun ‘voorbehouden’ plaatsen vrij waren. Op de achterste bank zaten enkele tieners van bij hen in de buurt. Rakeem kende er zeker twee vaag van. Ze zaten bij hem op school en waren niet van de kwaadste. Kwajongens zoals de meesten van zijn leeftijd maar niet behorende tot de bendes die hij liever ontweek. Ofwel wilden ze op de een of andere manier ook tot die bendes behoren of dachten ze door wat stoer te doen hun terrein te kunnen verdedigen. Kay stooft als eerste naar de vrije bank, nam plaats bij het raam en legde fier zijn rugzak op zijn schoot. Rakeem volgde langzaam, keek ondertussen naar buiten en spoorde de omgeving af om te checken of Lisa ergens zou opduiken.

De bus schakelde schokkend uit stand waardoor Rakeem zijn best moest doen om plaats te nemen. Hij strompelde licht naar de plaats naast Kay en knikte met zijn hoofd naar de jongens op de achterbank. Een van de twee knikte terug. De andere sloeg lichtjes met zijn gebalde vuist op zijn hartstreek als teken van respect.

De rit zou opnieuw een half uur in beslag nemen. Rakeem besloot zijn AirPods te gebruiken om verder te luisteren naar het album van Post Malone. Alhoewel hij het album al drie keer had beluisterd, begon hij het pas nu echt goed te vinden. Vooral omdat sinds kort ‘I

Fall Apart' vaker te horen was omwille van een of andere viral op het internet. Dat had hij toch ergens vernomen. Enkel het nummer 'Deja Vu' op 'Stoney' kon hij niet pruimen. Dit omdat Justin Bieber erbij kwam kijken en omdat zoveel jongens van zijn leeftijd Justin als een halfwas aanschouwden. Justin was in hun ogen zo fake als een plastic goudvis in een Chinees restaurant en brabbelde enkel wat voorgekauwde lyrics omwille van het geld. Geen snuifje rebellie was er aan deze gemuteerde witte boswortel. En op de koop toe ging hij nog aan de haal met het schoonste vrouwvolk. Misschien was het dit wel wat hem het meest stoorde. Misschien moest hij eens aan Lisa vragen wat zij van Justin Bieber vond. Want dat had hij nog niet gedaan, namelijk gevraagd wat zij van de dansende snijboon vond. Maar hij zou het wel wat diplomatischer aan boord brengen. Misschien dat Lisa - zoals veel van haar leeftijdsgenoten - Biebermans wél kon pruimen en dan zou het bot overkomen. Je mag geen andere jongens als een platgekookte bloemkool positioneren om een gesprek te forceren. Dat had Rakeem goed gezien. Hij maakte deze bedenking om zichzelf ervan te overtuigen dat hij zowel strategisch als diplomatisch op het goede spoor zat.

"Kende jij dat meisje dat naast je stond in de bibliotheek?", vroeg Kay aan Rakeem.

Rakeem schrok. Hij duwde op de Spotify-pauzeknop en nam de AirPods een tikkeltje uit zijn oren. Normaal zou hij dat niet gedaan hebben tijdens een gesprek met Kay, maar deze vraag bracht hem even van zijn melk.

"Welk meisje bedoel je? Ik zat toch de hele tijd op dat bankje? Ik heb geen meisje gezien, laat staan met iemand gesproken..." merkte Rakeem op.

"Nee, ik bedoelde dat meisje naast je aan de check-out balie. Het kan zijn dat je ze niet gezien hebt want je stond met je rug naar haar toe."

Rakeem voelde het warmer worden onder zijn Parajumper. Zijn hartslag temporiseerde. Hij probeerde zijn cool te bewaren maar slaagde daar nauwelijks in. "Nee joh, ik was bezig met jouw shit op te lossen dus ik had echt geen tijd om me te bezigen met wat *chickies* in de bibliotheek. Trouwens, wat zou ik hebben met kippen

die een bib komen bezoeken op een zaterdagmiddag? Dat zijn meestal van die mokkels van wie hun omhooggewerkte ouders loodzware verwachtingen hebben. Ze hopen dan minstens even goed te presteren door zich blind te staren op boeken waarvan ze de saaiheid onmogelijk kunnen inschatten. Ze zouden beter in die boeken om de vijftig pagina's een spiegelfolie inlassen zodat ze zelf konden ervaren hoe die lettersoep hun lichaam muteert tot een...."

Kay liet hem niet uitspreken. Hij merkte dat Rakeem zich ongemakkelijk voelde. Hij probeerde zich uit het gesprek te lullen of toch tenminste de aandacht van de zaak weg te leiden.

"Ze schrok blijkbaar nogal toen ik jouw *username* van de bib zei. Enfin, schrikken... is misschien wat overdreven maar..."

"Hoe bedoel je?" onderbrak Rakeem zijn broertje op zijn beurt. "Was het schrikken of meer verwonderd zijn?"

"Buh joh, hoeveel synoniemen bestaan er voor schrikken? Vertel het mij! Weet ik veel! Ik ben nog maar veertien jaar en ik denk niet dat er in mijn boek over Karel De Grote een rits aan synoniemen staan die verband hebben met 'schrikken'. Maar ik zal straks wel eens kijken als je dat wil..."

Kay kon soms verbaal zo ambetant intelligent uit de hoek komen dat het irritant werd. Niemand wist waar hij het vandaan haalde. In het verleden waren er geen bollebozen in de familie maar sinds kort kreeg iedereen in de familie de indruk dat ze met Kay een sprankelend talent in huis hadden. Toch op het vlak van taalkundigheid. De rest van zijn studies waren tot op heden een wisselend succes. Rakeem zag in hem wel een toekomstige rapper mét verstand...

"Ik vraag je gewoon hoe ze reageerde toen je mijn *username* noemde. Ik vraag je niet om een psychologische analyse op basis van omgevingsfactoren, ezel!" diende Rakeem hem van antwoord.

"Als ik het goed begrijp is de beschrijving van de reactie belangrijker dan de vraag hoe ze eruitzag. Dus je weet over wie ik het heb, niet?" Kays ogen fonkelden. Hij wist dat er wat meer aan de hand was dan een samenloop van omstandigheden.

“Wel, op het moment dat jij je kaart aan het zoeken was in je portefeuille, kwam zij aan het middelste loket naast ons staan. Bij haar ging het opmerkelijk vlotter dan bij ons en net toen ze haar tweede boek scande verlamde ze als het ware toen ik je *username* zei. Ze stopte met haar handelingen en bekeek je van boven tot onderen. Het leek wel alsof het scannen van jouw lichaam plots prioriteit kreeg op het scannen van haar boeken!” Kay gniffelde.

Er ontstond een ongemakkelijke stilte tussen Rakeem en Kay. Kay keek even naar buiten, tuurde naar twee jongens die in een tuin speels met elkaar worstelden. Hij haalde zijn neus op en greep naar zijn zakdoek. Hij hoopte dat dit niet het begin was van een verkoudheid.

“Hoe zag ze eruit?” vroeg Rakeem. Hij stelde deze vraag eerder defensief. Alsof het hem niet echt boeide maar dat het hem wel zou interesseren mocht het iemand geweest zijn die in zijn school zat of toch ergens in de buurt zou wonen.

“Wel, ze zag er wel leuk uit. Ongeveer even groot als jij. Leuk figuurtje. Alsof ze ergens bij een sportclub aangesloten was. Haar kuiten kwamen mooi uit onder de fluweelachtige stof van haar kousenbroek. En het rokje kwam net onder haar zwarte driekwartsjas uit. En tussen kop en kont was er ook geen reden om te twifelen om ze straks geen vriendschapsverzoek te sturen”, vulde Kay informatief aan. Kay vertelde dit op zijn beurt nogal plagerig en uitdagend. Hij beseftte dat hij Rakeem kon vastzetten en dat deed hem zichtbaar deugd. Hij snoot zijn neus, borg zijn zakdoek op en staarde met zijn guitige oogjes naar Rakeem.

“Ik bedoel haar gezicht, oliebol!” Rakeem gebruikte de ongemakkelijke stilte en de aansluitende informatie om zich de situatie in de bibliotheek weer voor de geest te halen. Hoe stond hij daar? Had hij zijn kap over zijn kop getrokken? Leunde hij op de balie als een hangjongere of stond hij recht genoeg om een vastberaden indruk te geven? Als ze achter hem stond, had ze zijn kont kunnen bekijken? Kwam die wel goed genoeg uit in de G-Star? Wat zou ze wel denken van zijn zomerse Nike Airs? Had hij zelfs deo gespoten voor hij naar de bib vertrok? Miljaarde, als hij dit had

geweten zou hij wel anders vertrokken zijn. Wie weet zat hij daar aan de balie te zweten als een kameel in een veel te kleine joert halverwege de zomer in de halfwoestijn van Mongolië en kon hij het wel schudden...

Had hij haar lichaam gevoeld? Was er een korte aanraking tijdens het aanschuiven aan de balie? Rakeem kon het zich niet herinneren. Was er misschien ergens een raam geweest waar hij in de reflectie kon zien dat Lisa kortelings in zijn buurt stond? Was het Lisa überhaupt wel? Een staalhard bewijs was er tot nu helemaal niet. Misschien was het voorbije uur gewoon een wake-up call. Rakeem besloot het gesprek met Kay ongeïnteresseerd geïnteresseerd verder te zetten. Alhoewel hij zelf ook niet echt wist waar deze exitstrategie heen zou leiden.

“Daar was he-le-maal niets mis mee.” antwoordde Kay, duidend op dat ze een meer dan mooie verschijning was. “Lang golvend haar, tussen blond en ros in... mmmmja, af en toe een sproetje hier en daar... maar wat mij vooral opviel waren die mooie ogen. Manmanman, stralend blauw en zo doordringend, broer! Die mocht gerust eens op mijn Playstation komen spelen! Enfin, maakt niet uit of ge ze kent of niet of al gezien hebt of enkel online shit mee hebt uitgehaald... ze had toch een bepaald babe-gehalte. Zoiets waarvan je zou kunnen zeggen dat het een goede investering zou kunnen zijn op middellange termijn.”

Het bleef Rakeem een raadsel waar Kay zijn vocabularium vandaan haalde. Was het van Netflix? Zat hij in een online community van 14-jarige Mensa-leden? Of was hij zelf wat achter qua taalgebruik tegenover anderen van zijn leeftijd? Op school bleek alleszins van niet. Daar scoorde Rakeem meer dan middelmatig. Niet enkel en alleen op taal maar op vrijwel alle vakken.

“Ik vermoed dat ik weet over wie je het hebt”, antwoordde Rakeem op een rustige toon. “Ik ken haar naam zelf niet maar ik denk dat het inderdaad iemand is die ik al een hele tijd geleden online ben tegengekomen. Vermoedelijk tijdens het spelen van één of andere game. Dan speel je vaak in teams en kom je nieuwe mensen tegen. Maar even vaak verlies je contact met elkaar zodra de hype over is.

Ik vermoed dat ik haar van daar ergens ken. Jammer dat ze me niet aansprak in de bibliotheek. Dan wisten we nu veel meer!" Rakeem lachte de situatie van zich af.

"Dus aan de hand van mijn perfecte beschrijving weet je wie het was?", vroeg Kay enigszins verwonderd.

"Ja broer, sommige mensen gebruiken een vrij realistische avatar als ze online zitten eh. Niet iedereen gebruikt een komkommer met een eierdop op zijn hoofd als icoon eh, pipo! De kans dat iemand later in de bibliotheek langs een komkommer met een eierdop op zijn hoofd komt te staan is ook vrij miniem." zuchtte Rakeem, hopende dat hij hiermee stilaan het gesprek, dat steeds meer op een gerechtelijke ondervraging begon te lijken, kon afsluiten.

"Sorry eh broer, ik vind het nog steeds grappig dat iemand je ettelijke maanden later uit het niets herkent aan de hand van de username 'Babybats!'", gniffelde Kay. "Maar je hebt gelijk hoor, ik heb vandaag vooral geleerd dat je je username en avatar maar beter serieus kan houden of het achtervolgt je voor de rest van je leven. Ik zou niet willen dat ze zich mij herinneren als een komkommer met een eierdop op mijn hoofd, dus ik weet wat te doen zodra we terug thuis zijn."

"Onthoud de fouten van de zwaksten en leer van de besten, Kay," antwoordde Rakeem.

Ze stapten van de bus af ter hoogte van Faneuil Street. De wind nam nog wat in kracht toe en de eerste regendruppels vielen uit de lucht. Ze voelden nu meer aan als ijsregen. Rakeem hoopte dat Lisa het weerbericht beter dan hem had ingeschat en dat ze voorzien was van een stevige paraplu.